Liepos 17-oji, penktadienis

Pirmasis perkūnijos griausmas nudarda dangumi mums atsisveikinant: priešaky laukia vasaros atostogos ir mes skirstomės iki rudens. Kurtinantis driokstelėjimas aidu atsimuša nuo žemės, Konė krūpteli. Džonas juokiasi, mus supantis oras toks troškus, net tirštas.

– Tau išties reikėtų paskubėti! – šaukia Džonas.

Skubiai mostelėjusi tekina bėgu į automobilį. Vos jį pasiekiu, pradeda skambėti mobilusis – dusliai, slopinamas rankinės. Vis tiek atpažįstu melodiją: skambina Metjus.

– Aš jau pakeliui, – sakau jam, tamsoje grabaliodama durelių rankenos. – Kaip tik sėdu į automobilį.

– Jau? – iš telefono atsklinda jo balsas. – Maniau, kartu su kitais dar užsuksi pas Konę.

– Taip ir ketinau padaryti, bet mintis, kad tu manęs lauki nesulauki, buvo per daug gundanti, – patraukiu jį per dantį. Ir čia pat susizgrimbu, kad jo balsas nuskambėjo neįprastai vangiai. – Viskas gerai? – klausiu.

– Taip, tik mane užklupo siaubingas migrenos priepuolis. Prasidėjo gal prieš valandą, galvą įsiskauda vis labiau. Dėl to ir skambinu. Neprieštarautum, jei iškart eičiau gulti?

Jaučiu, kaip klampus oras tiesiog limpa prie odos, pagalvoju apie tvinkstančią audrą; kol kas dar nelyja, bet juste justi – tuojau prapliups.

– Aišku, eik gulti tuojau pat. Kokių nors vaistų gėrei?

– Taip, bet skausmas kol kas nemalšta. Pagalvojau, atsigulsiu svečių kambaryje, tuomet, jei pavyktų užmigti, tu grįžusi manęs nepažadintum.

– Gera mintis.

– Tik man nelabai norisi gulti neįsitikinus, kad saugiai parvažiavai.

Nusišypsau tai išgirdusi.

– Parvažiuosiu sėkmingai, nesirūpink. Juk kelyje užtruksiu tik keturiasdešimt minučių. Dar mažiau, jei važiuočiau per mišką, Blakvoterio keliu.

– Net nemėgink! – bemaž pajuntu skausmo dūrį, persmelkusį jam galvą vos pakėlus balsą. – Oi, taip ir pervėrė smegenis, – pasiskundžia, aš net susiraukiu jį užjausdama. Jis vėl pritildo balsą, kad galva neskilinėtų nuo kiekvieno žodžio: – Kese, prižadėk, kad nevažiuosi tuo keliu. Pirma, nenoriu, kad naktį viena važiuotum per mišką, o antra, artėja audra.

– Gerai, per mišką nevažiuosiu, – skubomis pažadu, rangydamasi prie vairo, rankinę nubloškiu ant keleivio sėdynės.

– Garbės žodis?

– Garbės žodis.

Pasuku raktelį, užvedu variklį, įjungiu pavarą; telefonas jau įkaitęs, petimi prispaustas prie ausies.

– Vairuok atsargiai, – perspėja jis.

– Taip ir padarysiu. Myliu tave.

– Aš dar labiau.

Bruku telefoną atgal į rankinę, nejučia šypsodamasi dėl tokio Metjaus primygtinumo. Vos pajudu iš aikštelės, pirmieji stambūs lašai nutyška į priekinį stiklą. *Na štai, prasideda,* pagalvoju.

Kai įsuku į keturių juostų kelią su skiriamąja juosta, lietus jau pila kaip reikiant. Įstringu už didžiulio sunkvežimio, lango valytuvai nespėja nubraukti purslų, fontanais trykštančių iš po jo ratų. Suku į kitą juostą, norėdama jį aplenkti, ir kaip tik tuo metu dangų perskrodžia žaibas; prisiminusi vaikystės įprotį, mintyse pradedu lėtai skaičiuoti. Perkūnijos atsakas sugruma sulig keturiais. Gal vis dėlto man tikrai reikėjo verčiau važiuoti pas Konę su kitais. Ten būčiau palaukusi, kol prašniokš audra, o Džonas, kad neprailgtų laukti, būtų mus linksminęs juokeliais ir pasakojimais. Staiga nusmelkia kaltės jausmas prisiminus jo žvilgsnį, kai pasakiau, kad jau atsiskiriu nuo draugijos. Susimoviau paminėjusi Metjų. Reikėjo tiesiog pasakyti, kad jaučiuosi pavargusi – kaip tik taip padarė Merė, mūsų direktorė.

Lietus virsta tikra liūtimi, ir antrąja juosta važiuojantys automobiliai mažina greitį. Mano mažylis „Mini“ atsiduria

sangrūdoje, staiga pasijutusi suspausta iš visų pusių, suku atgal į pirmą juostą. Palinkusi į priekį stengiuosi įžiūrėti kelią anapus priekinio stiklo, būtų gerai, jei valytuvai šiek tiek sparčiau brauktų į šalis vandenį. Kita juosta pradunda sunkvežimis, paskui – dar vienas, šis be perspėjimo lenda atgal į pirmą juostą tiesiai man prieš nosį, priversdamas mane staigiai minti stabdžius; ūmai pasirodo, kad važiuoti šiuo keliu išties per daug pavojinga. Dangumi vėl nuvinguriuoja išsišakojančios žaibo drūžės, nutvieksdamos kelio ženklą, skelbiantį posūkį į Nuk Kornerį – kaimelį, kuriame gyvenu. Priekinių automobilio žibintų spindulio paliestos juodos raidės baltame fone tvyksteli it švyturio žiburys tamsoje, sakytum moja man, ir paskutinę akimirką, beveik jau pralėkusi pro šalį, staiga sukteliu vairą kairėn ir atsiduriu kelyje, kuriuo važiuodama nurėšiu kampą ir kuriuo pažadėjau Metjui nevažiuosianti. Už nugaros piktai subliūva kito automobilio signalas, ir tasai garsas, nusiritęs paskui mane į akliną girios tamsą nyrančiu keliu, nuskamba kaip koks pikta lemiantis ženklas.

Net įsijungusi tolimąsias šviesas tik vos ne vos įžiūriu, kur važiuoju, kaipmat pasigailiu išsukusi iš ryškiai apšviesto kelio. Nors dieną šis kelias labai gražus – jis vingiuoja per mišką, pavasarį mėlynuojantį katilėlių kilimu, – bet šitokiu oru, kai neįžiūrėsi vingių ir daubų, labai jau apgaulingas. Vos pagalvojus apie tai, kas laukia priešaky, skrandy susimezga nerimo kamuoliukas. Bet nuo namų mane skiria vos penkiolika minučių. Jei suimsiu

save į nagą ir nesumanysiu neapdairiai skubintis, netrukus ir būsiu namie. Ir vis tiek vos vos stipriau spusteliu greičio paminą.

Medžių šakomis atūžęs staigus vėjo gūsis bloškiasi į mano automobiliuką; iš paskutiniųjų stengdamasi jį suvaldyti, kad nenuslystų į šoną, nepastebiu staigios įdubos. Kelias kraują gyslose stingdančias sekundes ratai atsiplėšia nuo žemės, skrandis man suteliūskuoja gerklėje, užgniaužia kvapą lyg lekiant amerikietiškais kalneliais. Tuojau pat ratai vėl dunksteli ant kelio, ištėkšdami laviną vandens, iš vienos pusės siūbtelėjusi banga užpila priekinį stiklą, akimirką mane apakindama.

– Ne! – klykteliu, nes vanduo tuojau pat srūva atgal į daubos dugną, o automobilis sutirta ir sustoja.

Nuo baimės įstrigti girioje gyslomis kliūsteli grynas adrenalinas, jo pastūmėta nedelsdama imuosi veiksmų. Įnirtingai jungiu pavarą, iki pat žemės spaudžiu greičio pedalą. Variklis niršiai suriaumoja, bet automobilis vis dėlto trūkteli į priekį, ratais skrosdamas vandenį, ir ima ropštis šlaitu aukštyn jau kitapus daubos. Mano širdis, neatsilikdama nuo karštligiškai lango stiklu švytruojančių valytuvų, taip daužosi, kad prireikia kelių akimirkų atgauti kvapą. Bet sustoti nedrįstu baimindamasi, kad variklis užsprings ir nebeužsives. Tad važiuoju pirmyn, tik jau atsargiau.

Dar po poros minučių staiga driokstelі perkūnija, aš net šokteliu, rankos paleidžia vairą. Automobilis grėsmin-

gai slysteli į kairę, aš stveriu vairą ir karštligiškai sukteliu, grąžindama mašiną į tiesų kelią, rankos jau dreba, plūsteli baimė, kad gyva sveika namo nebeparvažiuosiu. Mėginu ramintis, bet jaučiuosi pakliuvusi į apsiaustį – ne tik stichijos, bet ir medžių, kurie linguoja į visas puses, įsitraukę į kraupų šokį, kėsindamiesi bet kurią akimirką šakomis sugriebti mažytį mano automobilį ir blokšti nuo kelio į audrą. Lietaus lašai kala į stogą, vėjas drebina langus, dusliai stuksena įnirtingai švytruojantys valytuvai, ir man sunku sutelkti dėmesį.

Artėju prie vingiuoto ruožo, tad palinkstu į priekį, stipriai gniaužiu vairą. Kelyje – nė gyvos dvasios, o aš, įveikusi vieną posūkį, paskui – kitą, tylomis meldžiu priešakyje išvysti kito automobilio užpakalinių žibintų žiburėlius, kad sekdama juos it kokį kelrodį išsikrapštyčiau iš miško. Knieti paskambinti Metjui, vien tam, kad išgirsčiau jo balsą, kad įsitikinčiau, jog nesu likusi vienui viena pasaulyje, mat kaip tik taip ir jaučiuosi. Bet nenoriu jo pažadinti, ypač jei jam pavyko užmigti migrenos kamuojamam. Be to, jis smarkiai supyktų sužinojęs, kur esu.

Jau spėju pamanyti, kad kelionė niekada nesibaigs, bet įveikusi dar vieną vingį priešais gal už kokių šimto jardų išvystu raudonas užpakalinių automobilio žibintų šviesas. Atsidūsėju iš palengvėjimo ir trupučiuką padidinu greitį. Noriu pasivyti priekyje važiuojantį automobilį ir tik tada, kai vos į jį neįsirėžiu, susizgrimbu, kad jis išvis nevažiuoja – stovi negrabiai pastatytas siauroje šalikelėje.

Šitaip užklupta iš netyčių staigiai sukteliu vairą į dešinę ir tik per plauką nekliudau jo užpakalinio bamperio; automobiliams susilyginus, krypteliu galvą ir niršiai dėbteliu į vairuotoją, pasirengusi apstaugti, kad neįjungė avarinių žibintų. Iš automobilio į mane žvelgia moteris, veido bruožai nuskalauti stiklu tekančių lietaus srovelių.

Pamaniusi, kad bus sugedęs automobilis, vos ją aplenkusi suku į šalikelę ir sustoju, bet variklio neišjungiu. Nejučia apninka gailestis: vargšė moteriškė turės ropštis iš automobilio į šitokią bjaurastį; dirsčiodama į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir šiek tiek piktdžiugaudama, kad dar kažkas siaučiant audrai sumanė trumpinti kelią per mišką, įsivaizduoju ją grabaliojantis skėčio. Man prireikia gerų dešimties sekundžių susivokti, kad ji nė neketina lipti iš automobilio, ir nejučia suirztu: juk turbūt nesitiki, kad išlipsiu aš ir per liūtį bėgsiu pas ją? Nebent esama kokios nors priežasties, dėl kurios ji negali išlipti, bet jeigu taip, nejaugi nežybtelėtų šviesomis ar nespustelėtų garso signalo, idant suprasčiau, kad jai reikia pagalbos? Bet ničnieko neįvyksta, ir aš imu apgraibomis ieškoti saugos diržo sagties, akimis vis dar įsisiurbusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Nors moterį matau gana aiškiai, visgi kažkas ne taip: kodėl ji sėdi sau ir tiek su įjungtais automobilio žibintais? Galvoje ima krebždėti istorijos, kurias kadaise, dar vaikystėje, man pasakodavo Reičelė: apie žmones, sustojusius pagelbėti kokiam nelaimėliui kelyje ir tuojau įsitikinusius, kad čia pat tyko neva sugedusio automobilio

vairuotojo bendrininkas, nusitaikęs pagrobti jų mašiną, arba apie vairuotojus, išlipusius padėti ant kelio nublokštai sužalotai stirnai ir tuoj pat žiauriai užpultus, nes stirna ant kelio buvusi tik tamtyč parengti spąstai. Nedelsdama vėl užsisegu saugos diržą. Pravažiuodama nepastebėjau, kad automobilyje, be moters, būtų dar kas nors, bet tai nereiškia, kad tikrai nieko nėra: galbūt kas nors slepiasi ant užpakalinės sėdynės, pasirengęs greitai iššokti.

Dangų perplėšia dar vienas žaibo kirtis ir nuvinguriuoja į medžių viršūnes tolumoje. Ūžteli vėjas, medžių šakos graibsto keleivio pusės veidrodėlį, sakytum, kažkas mėgina įsibrauti vidun. Nugarkauliu nuvirva šiurpas. Jaučiuosi tokia nesaugi, kad atleidžiu rankinį stabdį ir pajudu į priekį vildamasi, kad šitaip išprovokuosiu tą moterį duoti man kokį nors – bet kokį – ženklą, jei ji nenori, kad nuvažiuočiau. Bet ji sėdi sau kaip sėdėjusi, nė krust. Nenoromis vėl sustoju, negerai juk būtų nuvažiuoti ir tiek, palikus ją čia. Bet rizikuoti irgi nesinori. Staiga dingteli, kad man važiuojant pro šalį moteris neatrodė kaip ištikta bėdos: nei karštligiškai mosavo rankomis, nei kaip kitaip bandė parodyti, kad reikia pagalbos. Vadinasi, tikriausiai kas nors pas ją jau atvažiuoja, galbūt jos vyras, o gal pagalbos kelyje darbuotojai. Jeigu automobilis sugestų man, pirmų pirmiausia skambinčiau Metjui, o ne šaukčiaus pro šalį važiuojančio nepažįstamo žmogaus.

Kol sėdžiu dvejodama, lietus dar labiau smarkėja, primygtinai barbena į stogą: *va-ryk, va-ryk, va-ryk!* Jis ir ap-

sisprendžia už mane. Atleidžiu stabdį, pajudu kaip įmanydama lėčiau, duodama jai paskutinį šansą mane sulaikyti. Bet ji juo nepasinaudoja.

Dar pora minučių, ir aš, išnirusi iš girios, jau suku link namų – dailaus seno kotedžo su vijoklinėmis rožėmis apaugusiomis durimis ir už namo vešinčiu sodeliu. Telefonas pypteli, vadinasi, vėl atsirado ryšys. Įveikusi dar kokią mylią, suku į įvažiavimo keliuką, pastatau automobilį kuo arčiau namo sienos. Džiaugiuosi, kad jau esu namie, sveika, gyva ir saugi. Bet moteris automobilyje neišeina iš galvos, svarstau, ar nereikėtų paskambinti į vietos policiją ar pagalbos kelyje tarnybą ir pranešti apie ją. Prisiminusi pyptelėjimą išvažiuojant iš miško, išrausiu iš rankinės telefoną, dirsteliu į ekraną. Žinutė – iš Reičelės:

Labas, tikiuosi, smagiai praleidai laiką! Einu gulti, iš oro uosto teko bėgti tiesiai į darbą, visai apdujusi nuo sutrikusio paros ritmo. Vis tos laiko juostos! Tik norėjau sužinoti, ar nupirkai tą dovaną Suzei? Paskambinsiu rytoj rytą xx

Perskaičiusi žinutę iki galo suraukiu antakius. Kodėl Reičelei parūpo, ar aš nupirkau dovaną Suzei? Iš tiesų – nenupirkau, dar ne, buvo tiek lakstymo mokslo metų pabaigtuvių proga, kad tiesiog neturėjau nė minutės laiko. Šiaip ar taip, pobūvis juk tik rytoj vakare, aš ir ketinau tik rytoj rytą pasivaikščioti po parduotuves ir paieškoti ko nors Suzei. Perskaitau žinutę dar kartą, ir man užkliūva

dar kai kas: kodėl Reičelė klausia apie „tą dovaną“, užuot pasidomėjusi, ar nupirkau kokią nors dovaną? Skamba taip, lyg ji tikėtųsi, kad nupirksiu ką nors nuo mūsų abiejų.

Bandau prisiminti mūsų pastarąjį susitikimą. Mudvi matėmės maždaug prieš dvi savaites, jos kelionės į Niujorką išvakarėse. Reičelė dirba didelėje Amerikos konsultacinėje firmoje „Finchlakers“, ji – Jungtinės Karalystės padalinio konsultantė, tad dažnai skraido į Jungtines Valstijas darbo reikalais. Aną vakarą mudvi drauge ėjome į kiną, o paskui dar užsukome išgerti po taurelę. Galbūt tada ji manęs ir paprašė ką nors nupirkti Suzei? Raku smegenis stengdamasi prisiminti, stengdamasi atspėti, ką mudvi sutarėme dovanoti. Galėjome išrinkti bet kokią dovaną: kvepalus, papuošalą, knygą – bet, kad ir apie ką pagalvoju, niekas nesukrebžda atminty. Nejaugi užmiršau? Plūsteli prisiminimai apie mamą – tie, nejaukūs, tad kuo skubiau genu juos iš galvos. *Tai visai ne tas pat,* primygtinai tariu pati sau. *Tai, kas nutiko jai, man nenutiks. Rytoj, vos pabudusi, iškart prisiminsiu.*

Įbruku telefoną atgal į rankinę. Metjaus tiesa, man išties reikia atokvėpio. Jei galėčiau porą savaičių atsipalaidavusi padrybsoti kur nors paplūdimyje, viskas susitvarkytų. Metjui ir pačiam neprošal būtų pailsėti. Mudu apsiėjome be medaus mėnesio – nebuvo kada, reikėjo rūpintis kotedžo remontu, tad pastarąjį kartą kaip reikiant atostogavau – turiu galvoj tikras atostogas, kai ištisą dieną nieko neveiki, tik gulinėji paplūdimyje ir it kempinė siurbi į save

saulėkaitą, – dar tėčiui esant gyvam, o jis mirė prieš aštuoniolika metų. Po jo mirties buvo striuka su pinigais, kažin ko negalėjau sau leisti, ypač kai teko atsisakyti mokytojos darbo, kad galėčiau slaugyti mamą. Dėl to ir buvau tokia priblokšta, kai netrukus po jos mirties paaiškėjo, kad ji toli gražu nebuvo vargšė našlė be skatiko kišenėje, priešingai, iš tiesų jai priklausė gana solidus turtas. Niekaip negalėjau suprasti, kodėl ji tenkinosi skurdžiais trupiniais, nors galėjo gyventi prabangiai. Buvau tokia pritrenkta, kad beveik negirdėjau, ką kalba advokatas, o pagaliau suvokusi, kokia tai didžiulė suma, tik įsistebeilijau į jį, neįstengdama patikėti. Iki tol visąlaik maniau, kad tėtis paliko mus be nieko.

Perkūnijos trenksmas, dabar jau nugrumėjęs kiek toliau, šiurkščiai bloškia mane į dabartį. Žiūriu pro langą svarstydama, ar pavyks iš automobilio įnerti į verandą nesušlapus. Prispaudusi rankinę prie krūtinės atidarau dureles ir šoku prie namų durų, rankoje sugniaužusi raktą.

Koridoriuje nusispiriu batus ir ant pirštų galiukų užstypčioju laiptais aukštyn. Durys į svečių miegamąjį uždarytos; man knieti praverti jas bent per colį, pasižiūrėti, ar Metjus miega. Bet įveikiu pagundą – nenoriu rizikuoti jo pažadinti, tad skubomis nusirengiu ir užmiegu, vos spėjusi nuleisti galvą ant pagalvės.